

Giới thiệu Người Nguyện Bất, Tôi Nguyện Theo

Biên tập: Chung cư Doãn Gia

- - -

Câu chuyện ngắn về một đôi người chạy ta đuổi, con sói đột lốt thỏ mắt me ăn sạch cừu non.

Sau đây là bản luận về cách đặt bẫy để nhanh chóng tìm được người yêu.

Bẫy số 1:

Anh đóng băng cô tại chỗ, chậm rãi chọc chọc: "Làm bảo tiêu cho tôi thì tôi thả cô ra."

Bẫy số 2:

Anh kéo cô tới miếu Nguyệt lão cười tủm tỉm: "Cho em một cơ hội! Kết hôn, thắng tranh tài phu thê thì em có thể không cần theo bảo vệ tôi nữa."

Bẫy số 3:

Anh kiên nhẫn chạy khắp bản đồ truy sát cô: "Phục hôn thì không giết em nữa, không phục hôn thì lúc nào cũng sẽ giết em."

Bẫy số 4:

Anh lột sạch đồ trên người xuống: "Chỉ cần em đồng ý, muốn làm anh thế nào cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyện Bất, Tôi Nguyện Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Phạm Tiểu Khanh vừa từ nhà vệ sinh quay lại đã thấy nhân vật của mình nằm sõng soài trên thảm cỏ xanh tươi, chết không rõ nguyên nhân.

Khóe mắt cô giật giật, vô cùng tức giận.

[Trò chuyện riêng] Trái tim của Khanh Khanh: Tam Thiên, anh quậy đủ chưa?

[Trò chuyện riêng] Phồn hoa tam thiên: Em phục hôn với anh thì anh không giết em nữa.

Phạm Tiểu Khanh cảm thấy đau đầu, cô xoa xoa huyệt thái dương, bỗng thấy thật bó tay.

[Trò chuyện riêng] Trái tim của Khanh Khanh: Tại sao tôi phải nghe theo anh?

Nói xong, cô che kênh trò chuyện, hồi thành sống lại.

Thanh Thạch thấy cô không nói tiếng nào mà treo máy ở khu an toàn liền vô cùng thấu hiểu nỗi vai cô, vẻ mặt thông cảm, "Ồ đây gà cũng không do mình nha, bằng không, cậu cứ theo đi?"

Phạm Tiểu Khanh im lặng, chỉ thờ thẩn nhìn một mảng rừng cây đàng trước.

Lúc gặp [Phồn hoa tam thiên], [Trái tim của Khanh Khanh] vẫn là một nhân vật nhỏ gà mờ, đang chui trong rừng kiếm lá nhân sâm làm nhiệm vụ. Còn đứng một vòng cuối cùng thì lại nhìn thấy một đoàn người cười ngửa xông tới.

Phạm Tiểu Khanh còn chưa kịp quay người đã bị kỹ năng quần công của [Phồn hoa tam thiên] giết chết luôn, Phạm Tiểu Khanh bi thương vô cùng, nhìn màn hình rồi ném phù hồi sinh ra, sống lại tại chỗ, ngay khi máu mẩn lam đầy liền không nói không rằng khiêng đại đao sắc bén của mình chém thẳng lên người [Phồn hoa tam thiên].

[Phồn hoa tam thiên] thấy trên nhân vật không thể bị người áp sát của mình toát ra giá trị thương tổn hàng... đơn vị, 囧.

Xoay người lại nhìn thì thấy một nữ kiếm khách còn đang mặc trang bị tân thủ khiêng đại đao chém từng nhát xuống nhân vật của mình. Cô gái này cũng thông minh, biết đứng sau lưng anh tránh đi 'đao kiếm không có mắt' ở phía trước.

Anh ngắm nghĩ một chút, rồi vung tay hất ngã nữ kiếm khách xuống đất về xưởng sản xuất lại.

Lúc đó Phạm Tiểu Khanh còn chưa hiểu lòng người hiểm ác, toàn thân cuồng bạo không có chỗ phát tiết, chờ thời gian chết vừa qua đã sống lại tại chỗ, lại không dao chọc người ta từng nhát một.

[Phồn hoa tam thiên] nổi giận, liền tiếp ném ra *định thân, mê muội, băng thiên tuyết địa*, khóa người ở phía sau không nhúc nhích được, chờ cool down vừa qua lại chú ý ném tới một thuật đóng băng *thượng thiên hàn địa*, để cho vị nữ kiếm khách này đứng ở nơi xuân về hoa nở hưởng thụ cảm giác trời đổ tuyết đất đóng băng đi.

Chờ đánh đã chiến xong, anh nhìn kiếm khách nhỏ không thể nhúc nhích đằng sau mình, híp mắt hỏi: “Ai cho cô mượn lá gan lớn như thế, dám tới khiêu khích tôi.” Thời điểm đó [Phồn hoa tam thiên] bề nghệ thiên hạ, không ai bì nổi.

Phạm Tiểu Khanh cũng không sợ chết, ngang bướng nói: “Ai cho phép anh dùng loại giọng điệu này nói chuyện với gia!”

[Phồn hoa tam thiên] nghe tiếng gió thổi trong rừng cây, bỗng nhiên đối với nữ kiếm khách không biết trời cao đất rộng này... lưu tâm.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau chuyện này Phạm Tiểu Khanh cũng không để trong lòng, vẫn như bình thường ngày ngày đánh quái thăng cấp.

Hôm ấy, cô vừa mãn cấp ba mươi, đang đứng ở ranh giới bảo vệ của hệ thống thì thấy anh giục ngựa chạy vội tới, ước chừng chạy qua một đoạn lại đột nhiên kéo dây cương quay đầu nhìn lại.

Phạm Tiểu Khanh rung mình một cái, lập tức nhớ ra vị đại thần ở phía trước là thần thánh phương nào.

Lúc [Phồn hoa tam thiên] cười ngựa quay đầu lại túm lấy Phạm Tiểu Khanh, anh ta cười cực kỳ tà mị, “Một tuần mới thăng hai mươi cấp?”

Phạm Tiểu Khanh cũng không có bạn trong trò chơi, một mình chém quái thăng cấp thật sự rất buồn tẻ không thú vị, chỉ thỉnh thoảng nhằm chán mới login nghịch một chút, một tuần không nhanh không chậm, đương nhiên là không thăng được mấy cấp.

Nhưng ánh mắt khinh thường của [Phồn Hoa Tam Thiên] rất ngứa đòn, Phạm Tiểu Khanh hừ một tiếng, khiêng đại đao xoay người bỏ đi.

Lại cũng nhờ mấy lời này của [Phồn Hoa Tam Thiên] đã hoàn toàn khơi dậy ý chí chiến đấu của Phạm Tiểu Khanh, lúc tan tầm cô liền lợi dụng thời gian rảnh login làm nhiệm vụ, rất có dáng vẻ liều mạng.

Lúc vui đầu dồn tinh lực vào trò chơi, tốc độ thăng cấp của Phạm Tiểu Khanh như ngồi hỏa tiễn bay thẳng lên, một tuần sau đã bước qua mãn cấp đứng trước mặt [Phồn Hoa Tam Thiên]. Lúc này cô mới chợt tỉnh ngộ.

Thăng nhãi này chờ cô thoát ly bảo hộ của hệ thống để giết cô...

Nữ kiếm khách công cao phòng cao, là lá chắn thịt mà bang hội cần nhất, mãn cấp rồi đương nhiên là bang nào cũng muốn cướp về. Nhưng thật ra Phạm Tiểu Khanh lại rất cứng đầu, bang phái nào không tham gia lại một mực tham gia vào bang hội của [Phồn Hoa Tam Thiên], mỗi ngày đi theo vào phó bản kháng quái.

Vì vậy hôm đó [Phồn Hoa Tam Thiên] nổi giận, sau lần thứ hai diệt đoàn thì xách Phạm Tiểu Khanh lên, lặp lại như lần đầu gặp mặt, ném một chiêu *mê muội* cố định cô tại chỗ.

Anh cao hơn cô một cái đầu, khoanh tay trước ngực đứng trước cô lạnh mặt hỏi: “Ai cho cô lá gan đến kéo chân sau của tôi?”

Phạm Tiểu Khanh dứt khoát giả ngu, “Tôi là tân thủ, với kỹ thuật một tuần mới tăng được 20 cấp thì không phải cứ tôi muốn kéo là có thể kéo.”

[Phồn Hoa Tam Thiên] bị lời của cô chặn họng, à há.

Nhóc con ghi thù này.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Có điều lúc ấy Phạm Tiểu Khanh chỉ đơn giản muốn trút giận thôi, sau đó đã khiêm tốn hơn nhiều.

Ở trong bang vừa giúp người gánh phó bản vừa dắt tân thủ, bộ dạng nhân vật cấp cao mẫu mực. Nhưng mà [Phồn Hoa Tam Thiên] nhớ kỹ nhóc con này còn đang ghi thù mình đây, vẫn tránh cùng cô vào cùng một phó bản.

Một nguyên lão trong bang lại nhìn ra một chút mờ ám, “Ấy dô, Tam Thiên, rốt cuộc có người có thể khiến cậu trốn tránh nha.”

Lời này cũng không biết ai đồn ra ngoài, càng đồn càng đáng sợ, đến cuối cùng đã biến thành “[Trái tim của Khanh Khanh] theo đuổi [Phồn Hoa Tam Thiên], phong cách mạnh mẽ khiến [Phồn Hoa Tam Thiên] nhượng bộ lui binh.”

Ngày ấy, Phạm Tiểu Khanh vừa một mình ra khỏi phó bản đã thấy một vòng người vây quanh cửa phó bản. Vốn định không thèm nhìn đi qua là được, lại thấy một muội muội ngăn mình lại, khí thế hung hăng, “Nghe nói cô đang theo đuổi Tam Thiên?”

Phạm Tiểu Khanh không phản ứng kịp, trả lời luôn: “Tôi đang theo đuổi nhân dân tệ.”

Vì vậy muội muội nổi giận, lập tức kêu gọi bạn bè vây quanh, “Tam Thiên tránh cô còn không kịp, cô có thể đứng tự mình dính lên nữa không hả? Nghe nói trước đây hai người quen nhau là vì Tam Thiên luân cô, như vậy cô còn có thể dán lên, đừng hèn mọn như thế có được hay không?”

Cho nên Phạm Tiểu Khanh muộn màng phát hiện ra, muội muội này đang nói tới [Phồn Hoa Tam Thiên]. Cô buồn bực vô cùng, không thể nói chuyện từ tế được à? Đừng có cứ ba nghìn, ba nghìn, lấy buồn nôn làm thú vị à? Tên kia cũng quá ngu ngốc, lấy một cái tên sặc mùi RMB như thế.

**RMB: Từ lóng chỉ tiền*

Bên này vừa chửi thâm xong, bên kia đã mở bản đồ ngó tọa độ [Phồn Hoa Tam Thiên], trực tiếp truyền tống qua.

[Phồn Hoa Tam Thiên] vừa đánh xong, chỉ còn dư một chút máu, Phạm Tiểu Khanh ngông nghênh gio đại đao lên thẳng thần chém xuống, vốn tưởng có thể thấy [Phồn Hoa Tam Thiên] cạn máu ngã xuống đất, rồi cô sẽ xông lên đá thêm mấy đá cho hả giận.

Nhưng vừa ra tay xong cô đã ngạc nhiên thấy [Phồn Hoa Tam Thiên] đón một đao như thế, thậm chí trong nháy mắt khi cô hạ đao đã đập bình thuốc hồi lam hồi máu. Sau đó túm lấy Phạm Tiểu Khanh vừa định xoay người bỏ chạy, ba bước tuần tự, hạ một cái *băng thiên tuyết địa*, lại để bảo bảo phóng *lời nguyên định thân*, cầm vũ khí chọc nhát một nhát một.

Phạm Tiểu Khanh tròn tròn mắt, trang bị của người này hoàn mỹ cỡ nào trâu bò cỡ nào vậy hả, một kỹ năng của cô đập xuống dù sao cũng phải mài rơi xú máu da của anh ta chứ, thế mà lại không dao động nửa phần...

Vì vậy, Phạm Tiểu Khanh tổng kết ra một cái kết luận, tên này muốn chơi cô, nếu muốn giết thì dứt khoát tha cô đến sân thi đấu chém một chém thì cô cũng chết vài lần rồi, còn nhanh hơn giết heo.

[Phồn Hoa Tam Thiên] nhìn người chạy không thoát mới nhàn nhã mài từng điểm máu của cô, thấy thanh máu gần cạn sẽ đảm nhiệm vú em thêm máu cho cô, hành hạ cô.

Phạm Tiểu Khanh còn chưa chạy hàng ngày đâu, nhìn thời gian trôi qua, kiên trì cũng hao hết rồi, “Muốn giết cứ giết, lèo nhèo như vậy có phải đàn ông không hả?”

[Phồn Hoa Tam Thiên] đủ kiên nhẫn, thấy cô phát điên chỉ cười lạnh nói: “Đừng kích tôi, vô dụng. Cô xin lỗi thì tôi tha cho cô.”

Xin lỗi?

Phạm Tiểu Khanh khí phách quay đầu đi, loại chuyện nhục nước mất chủ quyền như thế cô mặc kệ.

[Phồn Hoa Tam Thiên] rõ ràng đã liệu đến phản ứng của cô, lại làm vú em thêm máu rồi mới thông thả hỏi cô, “Cô muốn giết tôi mấy lần rồi, nếu lần này không cho cô một bài học, lần sau cô lại làm thế thì không phải lúc nào tôi cũng nôm nớp đề phòng cho mạng nhỏ của mình à?”

Phạm Tiểu Khanh còn chưa kịp nói gì, anh lại nói: “Làm bảo tiêu cho tôi đi, rồi tôi thả cô ra, hoạt động hôm nay cũng sắp kết thúc rồi, cô khẳng định mình làm kịp à?”

Phạm Tiểu Khanh vốn còn định khinh thường phun đầy máu lên mặt anh ta, nhưng câu nói cuối cùng lại khiến cô chần chừ. Nhiệm vụ hoạt động cô làm xong hết rồi, còn phải trả nhiệm vụ mới đổi trang bị được, mà trông anh ta có vẻ nếu cô không gặt đầu thì anh ta tuyệt đối sẽ ở đây mài cô.

Mà chết tiết là không thể logout! Riêng thời gian thoát ra vào lại cũng không kịp nữa rồi!

Vì thế, Phạm Tiểu Khanh vẫn nhục nước mất chủ quyền mà cúi thấp cái đầu quý giá của mình xuống một chút.

Có được đáp án mình muốn, [Phồn Hoa Tam Thiên] cũng rất dứt khoát, trực tiếp ném một kỹ năng, tiễn cô đi Tây Thiên.

Cho nên Phạm Tiểu Khanh nổi giận, tên khốn này... lão nương kết thù lớn với anh rồi.

[Phồn Hoa Tam Thiên] nhìn câu chữ mắng chửi tràn đầy màn hình, chỉ sâu kín hỏi: “Đưa cô về điểm sống lại nhanh hơn hay cô kéo thân tàn chạy tới chỗ NPC báo cáo nhanh hơn?”

Ý là, giết cô là vì tốt cho cô, còn không cảm ơn đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Phạm Tiểu Khanh là một nữ hiệp nói lời giữ lời, đương nhiên, đây là cô tự định nghĩa cho bản thân.

Hôm sau login vốn định coi như chưa có gì xảy ra, đáng tiếc vừa lên đã bị [Phồn Hoa Tam Thiên] nắm ngang tha đi phó bản.

Thật ra với trang bị cùng kinh nghiệm tầm cỡ của [Phồn Hoa Tam Thiên] thì dù thế nào cũng không cần Phạm Tiểu Khanh đến bảo vệ, ngược lại Phạm Tiểu Khanh đa giòn, qua lại vài lượt đã vỡ thành mảnh vụn.

Nhưng mà [Phồn Hoa Tam Thiên] không ngại, mang đứa con ghê này chạy khắp bản đồ, gặp người liền nói: “Há, đây là bảo tiêu của tôi, phong cách đúng không...”

Sau vài lần kháng nghị vô hiệu, Phạm Tiểu Khanh đơn giản dứt khoát xách đao ra chăm sóc, đúng là một đường đi một đường giết. Không tới ba ngày độ bền trang bị đã rớt mấy cấp rồi, trông mà hậm hực.

Không chết trong im lặng thì sẽ bùng nổ trong lặng im, Phạm Tiểu Khanh dựng cờ khởi nghĩa. Cô đỏ mắt xông tới trước mặt anh, hung hăng nói: “Bảo tiêu cũng phải trả tiền công chứ? Thời gian này lão nương không thu anh lấy một đồng đã cùng anh chạy khắp đường lớn ngõ nhỏ rồi, lão nương còn muốn vào phó bản còn muốn kiếm hoa đào nha khốn nạn!”

[Phồn Hoa Tam Thiên] lau nước bọt bắn lên mặt, đôi mắt thật sáng, “Muốn hoa đào?”

Thấy Phạm Tiểu Khanh vừa rống xong đã mất khí thế liền chậm chạp bỏ sung một câu, “Theo gia rồi còn muốn hoa đào? Làm lão xử nữ cả đời đi...”

Phạm Tiểu Khanh nói một tràng dài như thế mà anh lại bất chuẩn trọng điểm, chộc cho Phạm Tiểu Khanh tức giận đến gần chết rồi anh ta lại... lại sung sướng logout!

Phạm Tiểu Khanh đứng tại chỗ, gió thu thổi qua, lá vàng bay bay, cô bức tức giậm chân.

Phạm Tiểu Khanh vừa tốt nghiệp, công tác ở một công ty IT, có lời đồn rằng em gái làm việc tại loại công ty này đều là những tồn tại mang thân thể phụ nữ trái tim đàn ông. Có điều từ cấp ba đã có một người ngoài sáng trong tới theo đuổi Phạm Tiểu Khanh, hơn nữa còn mặt dày đeo bám.

Nhưng Phạm Tiểu Khanh không có gan đồng ý, tuy rằng người kia đẹp trai hào phóng lịch sự tài năng, lên đại học còn ngày ngày đến trước mặt cô điểm danh, không phải mời ăn cơm thì rủ đi uống trà sữa, nhưng mỗi lần đều ăn cơm uống trà sữa thì có đẹp trai cỡ nào nhìn cũng có chút ngấy chứ?

Kiếp sống trà sữa bốn năm đại học, thật sự là đau đớn khôn nguôi.

Tuy cô cũng cảm nhận được tình cảm cố chấp ‘không phải cô thì không được’, ‘không phải cô sẽ không cưới’, ‘không phải cô thì không yêu nữa’ của người kia. Nhưng nghĩ tới ngày ngày trà sữa bữa bữa trà sữa, Phạm Tiểu Khanh vẫn chùn bước.

Lại nói, sau hôm đó [Phồn Hoa Tam Thiên] chỉ cần login sẽ mang Phạm Tiểu Khanh xuống phó bản lên chiến trường, thỉnh thoảng nhặt được trang bị phù hợp với cô thì tiện tay quảng lại cho cô, mắt cũng không nháy lấy một cái.

Còn mắt của Phạm Tiểu Khanh thì lại bắn ra hình trái tim rồi, từ đây đi theo kim chủ không lời oán hận.

Bởi vì mấy thứ trang bị vô dụng tiện tay vứt bỏ của [Phồn Hoa Tam Thiên] mang lên thị trường đều tính vài trăm nha, cho dù bẻ gãy xong mới ném cho Phạm Tiểu Khanh, cô đưa lên cửa hàng gửi bán cũng có thể kiếm gấp bội.

Phạm Tiểu Khanh bên này ăn cơm mềm, bên kia [Phồn Hoa Tam Thiên] lại lặng lẽ tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Một hôm nọ đi bang chiến, [Phồn Hoa Tam Thiên] mở YY xách cả đám lên, Phạm Tiểu Khanh cũng nằm trong nhóm này.

Đối thủ là bang phái hạng nhất Thất Nguyệt Lưu Hóa, bang địch có lực lượng tương đương với bang hội của [Phồn Hoa Tam Thiên] trên mọi phương diện, thậm chí nhân số còn nhiều hơn [Phồn Hoa Tam Thiên].

Phạm Tiểu Khanh lần đầu lên YY của bang, vừa lên đã nghe thấy một giọng nam dễ nghe đang chỉnh chỗ này chỉ huy chỗ kia, cô chợt ngỡ ngàng. Thấy người nói là [Phồn Hoa Tam Thiên] thì không hiểu sao tìm lại đập nhanh vài nhịp. Hơn nữa, giọng nói này thật quen tai, rất giống người nào đó.

Nhưng chỉ lát sau cô đã hoàn hồn, đứng ngay ngắn ở vị trí anh phân công.

[Phồn Hoa Tam Thiên] để cô đứng trước mặt vú em, chức nghiệp của cô thích hợp làm lá chắn thịt, đương nhiên là phải hy sinh bảo vệ vú em.

Đến lúc bang chiến bắt đầu Phạm Tiểu Khanh mới cảm thấy hiện trường hỗn loạn cỡ nào, cô giết đỏ cả mắt rồi, dứt khoát nhìn đao tiếp đón thẳng hướng bang địch. Chết thì quay lại điểm phục sinh, sống lại thì chạy về giết tiếp.

Bang chiến kết thúc, việc Phạm Tiểu Khanh nhiệt huyết sôi trào bảo vệ tiểu vú em khiến người trong bang đều chọc một phen.

Phạm Tiểu Khanh vốn cũng không phải một người mặt dày, bị khen chưa được mấy câu đã đỏ mặt, “Không phải, quân lệnh như núi mà.”

Đúng vậy, [Phồn Hoa Tam Thiên] chỉ định cô làm lá chắn thịt cho vú em, cô đương nhiên phải muôn lần chết cũng không từ. Nếu cãi quân lệnh, anh ta sẽ có đủ biện pháp hành hạ cô.

Cô vừa dứt lời, YY bỗng yên lặng xuống, dường như ngoài ý muốn cảm thấy giọng nói của vị nữ khách ba lần bốn lượt dám phạm thượng với bang chủ lại... mềm như vậy.

Phạm Tiểu Khanh còn chưa kịp xấu hổ đã nghe [Phồn Hoa Tam Thiên] nói: “Àu, là Khanh Khanh nhà tôi đấy ư?”

Giờ thì đến lượt Phạm Tiểu Khanh cứng người, sau đó đỏ mặt không nói gì nhanh nhanh chóng chóng logout...

Phạm Tiểu Khanh lại không nghĩ rằng bản thân mình chạy trốn chết như thế thì chuyện không có gì cũng thành có gì rồi, YY đang im ắng đột nhiên tuôn ra mấy giọng nói ủng hộ, “Địch, Tam Thiên ra tay nhanh quá.”

[Phồn Hoa Tam Thiên] cũng không giải thích gì, im lặng thừa nhận.

Vì vậy, trong lúc thần không biết quỷ không hay, Phạm Tiểu Khanh đã ngồi chuẩn vị trí bang chủ phụ nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Lại nói khi nào thì Phạm Tiểu Khanh chân chính biến thành bang chủ phụ nhân, cái này phải kể tới hoạt động đêm thất tịch.

Hoạt động đêm thất tịch là một trận tranh tài phụ thê, kể cả kết hôn trong ngày hôm đó cũng có thể tham gia hoạt động này, do hệ thống rút thăm ngẫu nhiên lựa chọn các tuyển thủ tiến hành PK.

Vì vậy, chiều hôm ấy Phạm Tiểu Khanh vừa vào game đã thấy [Phồn Hoa Tam Thiên] đang ngồi xổm cạnh ở vị trí cô logout hôm qua. Vừa thấy cô online đã vội vàng lôi tọa kỵ ra mời cô cùng cười.

Phạm Tiểu Khanh cứ thế tự nhiên bị vác lên ngựa mang tới miếu Nguyệt lão.

Cô nhìn một đám người lão nháo trước miếu Nguyệt lão, nghi ngờ nhìn [Phồn Hoa Tam Thiên], đỉnh đầu chảy xuống ba vạch đen, im lặng dòm người trước mặt.

Bộ dạng [Phồn Hoa Tam Thiên] lại rất tự nhiên, kéo cô tới dưới tàng cây lớn cạnh miếu Nguyệt lão hỏi: “Có còn muốn làm bảo tiêu của anh không?”

Phạm Tiểu Khanh vốn phải rất vui sướng nói không muốn, nhưng ngón tay đặt trên bàn phím lại đột nhiên chần chờ, một lúc lâu sau mới chậm chạp cho một câu không liên quan mấy, “Cũng được...”

[Phồn Hoa Tam Thiên] biết cô đã nhìn thấy, lại nói: “Cho em một cơ hội.”

Phạm Tiểu Khanh nháy mắt mấy cái, cảm thấy hứng thú, “Thật? Tôi đã sớm trông ngày ngóng đêm muốn thoát khỏi ma trảo của anh.”

[Phồn Hoa Tam Thiên] ngẫm nghĩ một lát mới nói tiếp: “Kết hôn đi, thắng tranh tài phụ thê đêm nay thì em không cần làm bảo tiêu của anh nữa.”

Tuy thời gian này Phạm Tiểu Khanh đã biết [Phồn Hoa Tam Thiên] là một vị nham hiểm đen tối, nhưng lật đi lật lại mấy câu này cũng không tìm ra một xú ti vết nào, cô vội vàng kéo người đến trước mặt Nguyệt lão muốn kết hôn.

Kết hôn cần tờ hồng và điểm thân mật, tờ hồng thì [Phồn Hoa Tam Thiên] có lâu rồi, điểm thân mật... anh sờ cằm cười tùm tùm, trói bên cạnh người một thời gian như thế mà không có điểm nào thì anh thật sự nên đi úp mặt vào tường kiểm điểm bản thân.

Cho nên, người nào đó đã tiến vào bẫy mà vẫn hồn nhiên không biết, vui mừng kéo anh đi PK.

Khoảng thời gian này kết đội đi phó bản với Tam Thiên đều là cô gánh phần chém quái, kỹ thuật luyện tới thành thục từ lâu rồi, vì thế Phạm Tiểu Khanh vung lên đánh một trận cực đẹp mắt, tuy cuối cùng không đạt hạng nhất nhưng cũng đứng thứ ba.

[Phồn Hoa Tam Thiên] thấy danh phận của mình chính thức rồi, hải lòng xoa đầu nữ kiếm khách, cười đầy thỏa mãn.

Phạm Tiểu Khanh còn đang đắm chìm trong sự hưng phấn khi thoát khỏi [Phồn Hoa Tam Thiên], nhìn thấy trên đỉnh đầu mình hiện mấy chữ “Nương tử của Phồn Hoa Tam Thiên” đỏ chói liên hết cười nổi.

... Mẹ nó, bị gài rồi!!!

[Phồn Hoa Tam Thiên] thấy cô rớt cuộc phản ứng kịp rồi, lập tức cười càn kiêu ngạo hơn, “Tiểu Khanh, em có cảm nhận gì với thân phận mới của mình?”

Tình lữ vừa kết hôn xong sẽ được Nguyệt lão chúc phúc, mà chúc phúc biến thái này chính là, trong một tháng, bất kể là nguyên nhân gì cũng không thể ly hôn, nói cách khác... Phạm Tiểu Khanh có muốn cưỡng chế ly hôn cũng phải chờ một tháng sau.

Một chút xú xiu áy náy sinh ra vì thoát được [Phồn Hoa Tam Thiên] tiêu tan thành mây khói, cô khí phách khiêng đại đao phát cuồng chém chết [Phồn Hoa Tam Thiên] ngay trước mặt bang chúng vừa kết đoàn tới chúc mừng.

Phạm Tiểu Khanh thối thối máu dính trên đại đao, âm hiểm cười, “Đêm tân hôn, cho đại đao thấy ánh sáng một chút.”

Tân lang vô tội ngã xuống đất không dậy nổi: “...”

Các bang chúng trợn mắt há mồm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Phạm Tiểu Khanh vốn định đủ một tháng thì dứt khoát ly hôn, ly không được thì cưỡng chế ly. Nhưng Phạm Tiểu Khanh lại không tính tới mức giá biến thái công ty trò chơi đặt ra, cưỡng chế ly hôn nhất định phải trả một khoản phí ly hôn rất lớn.

Cô vượt túi tiền trống rỗng của mình, lừa giận bốc lên ngàn ngút.

Cô còn thắc mắc sao hôm qua bang chiến [Phồn Hoa Tam Thiên] lại tìm cô vay tiền, cô vốn muốn vui vẻ kết hòa bình ly, ai biết anh còn có một chiêu này!

Cho nên, sau khi Phạm Tiểu Khanh vác đao đuổi [Phồn Hoa Tam Thiên] khắp ba con phố liền mặc kệ. Người ta chạy nhanh hơn cô mà, còn có thể dùng tọa kỵ bay đi, cô chỉ có một con hồ ly nhỏ gãy chân... Đuổi bằng mắt!

Đạo cao một thước thì ma cao một trượng, Phạm Tiểu Khanh nghiêng răng, đêm đó thu một đồ đệ, gạt tên kia ra một bên.

Không thể cưỡng chế ly hôn thì xử lý lạnh, chiến tranh lạnh!

Kết quả ban đầu cũng khả quan, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, mới vài ngày cô đã tròn mắt nhìn đồ đệ vừa thành công xuất sư của mình quay đầu gia nhập chỗ của người khác...

Thôi được, kể này không được thì kể khác.

Phạm Tiểu Khanh dựa theo phẩm đức tốt đẹp của dâu hiền vợ thảo, ủng hộ tướng công có ba vợ bốn nàng hầu, công khai tuyển vài nữ game thủ xinh đẹp đưa tận cửa.

[Phồn Hoa Tam Thiên] vừa ra khỏi chiến trường, cả người sát khí còn chưa rút hết đã thấy Phạm Tiểu Khanh lăng nhăng dây dưa với mấy vị này, anh lập tức hiểu rõ, giờ tay chém xuống một chiêu giết toàn bộ.

Phạm Tiểu Khanh tròn mắt há mồm nhìn hiện trường, Tam Thiên sung sướng vui vẻ đâm thi thể đi tới trước mặt cô: “Phu nhân thật nghịch ngợm, đưa mấy tên hề tới nhảy nhót thử lòng vì phu ư?”

Khóe môi Phạm Tiểu Khanh giật không ngừng, chớp mắt, trực tiếp thoát game.

Sau lần đó, Phạm Tiểu Khanh càng giờ hết mảnh khóe. Một khóe hai nháo ba thất cổ cũng đem ra hết rồi, [Phồn Hoa Tam Thiên] vẫn ung dung bình tĩnh, đánh chết cũng không ly hôn...

Tại sao chứ? Rõ ràng có thể ôm ấp hậu cung ba nghìn, sao cứ thích khur khur một gáo há?

Cho đến một tháng sau thì cô hết hi vọng triệt để, trước đó cô gây sự làm cho gà bay chó sủa khắp nơi, nhưng đằng sau cô có [Phồn Hoa Tam Thiên] che chở, ai cũng không dám động tới cô chút nào.

Nhưng nếu [Phồn Hoa Tam Thiên] bỏ đi thì sao?

Chuyện là thế này, chiều hôm đấy login, thế mà lại thấy [Phồn Hoa Tam Thiên] đang online. Từ khi quan hệ của cô với [Phồn Hoa Tam Thiên] trở nên kéo không đứt gỡ càng rồi, Phạm Tiểu Khanh liền tạo thành thói quen đuổi tới chỗ anh treo máy ngồi bày sạp.

Lập tức dò tìm tọa độ của anh, dùng kỹ năng phu thê trực tiếp truyền tống tới.

[Phồn Hoa Tam Thiên] đang đứng cạnh hồ tình nhân, mà bên cạnh anh là một nữ game thủ ngồi ngoan như chim nhỏ nép vào người. Cô chớp chớp mắt, lại chớp chớp, sờ sờ lồng ngực có chút chua, trốn sau một cái cây.

May mà hai người cũng không phát hiện ra cô, cô nghiên cứu thử nữ game thủ tên [Mưa bụi an yên] này mới phát hiện ra, đây là cô nàng mấy hôm trước cô giật dây đưa tới trước mặt [Phồn Hoa Tam Thiên], lập tức có loại cảm giác buồn bực đến đăm ngực dậm chân.

Cô ngồi xỏm nhéo có một lúc vẫn cảm thấy hình ảnh thấy hai người dựa sát vào nhau thăm thì to nhỏ rất ngứa mắt, rút đao chạy tới trước chém chết [Mưa bụi an yên] ở bờ hồ tình nhân.

Chém xong mới giải được cảm giác buồn bực trong ngực, ngẩng đầu rồi đi.

Cho nên, khi Phạm Tiểu Khanh bị vây ở dã ngoại liền hiểu đêm nay không hay rồi, phản ứng đầu tiên của cô là lột sạch đám trang bị cực phẩm trên người nhét vào kho hàng.

Nguyên nhân rất đơn giản, trang bị này là sính lễ [Phồn Hoa Tam Thiên] tự làm đưa cho cô.

Sau khi làm xong cô mới đột nhiên phát hiện ra, tiềm thức đã bán đứng bản thân, rõ ràng là cô thích [Phồn Hoa Tam Thiên].

Bị kết luận của mình hạ gục, Phạm Tiểu Khanh bị vây đánh luân giết rớt năm cấp. Chờ [Phồn Hoa Tam Thiên] cả người sát khí chạy đến thì quanh người cô đã nằm đầy trang bị bị đánh rớt.

Anh không chớp mắt nhìn cô, để vú em kéo người dậy, bảo vệ cô sau thân thể cao lớn vững chãi của mình.

Phạm Tiểu Khanh nhìn người đang che chở trước mặt, ngồi trước máy tính mà nước mắt dàn dụa.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nhưng nguyên nhân ly hôn chân chính mà nói... Phạm Tiểu Khanh chống cằm nhìn ảnh chụp trên máy tính, thờ dãi một hồi.

Người trong hình là bạn học cấp ba kiêm đại học của Phạm Tiểu Khanh, cũng là người mà cô luôn muốn tránh mà không được – Phan Khiêm Hoa.

Mà một thân phận khác của anh chính là [Phồn Hoa Tam Thiên], tướng công mà Phạm Tiểu Khanh tìm trăm phương nghìn kế để ly hôn.

Từ ngày bị luân rút năm cấp, không biết là thương tâm quá độ hay sợ hãi quá độ hay mệt nhọc quá độ... dù sao cũng là bệnh tới như núi đổ, cục cưng Phạm Tiểu Khanh vẫn luôn khỏe mạnh lại đột nhiên bị ốm.

Cô gọi điện đến công ty xin nghỉ, làm tổ trong nhà đến ngày thứ ba thì nghe được tiếng chuông cửa đã không kêu ca tiếng nào suốt một tuần vang lên.

Phạm Tiểu Khanh kéo thân thể tàn tạ của mình ra nhìn thử, thấy người đứng ở cửa là ai thì trong nháy mắt như bị sét đánh.

Cô cuống lên đóng sập cửa lại, chạy vào nhà tắm sửa sang lại hình tượng của bản thân rồi mới lại ra mở cửa lần nữa, thấy người ngoài cửa cười như không cười nhìn mình thì hít sâu mấy hơi, “Anh tìm ai?”

“Đương nhiên là tìm em.” Giọng anh trầm thấp, không cho cô thời gian phản ứng, anh trực tiếp bước qua cửa vào trong phòng.

Phạm Tiểu Khanh vỗ vỗ khuôn mặt hơi cứng do hoảng hốt quá độ của mình, vừa định bụng trà rót nước thì bị người kéo tay lại.

Phan Khiêm Hoa cầm tay cô rất tự nhiên, còn sờ thử nhiệt độ trên trán cô, rồi nắm cầm cô nhìn sắc mặt cô một chút, sau đó mạnh mẽ ấn cô về trên giường, “Em ốm à? Thảo nào mãi không thấy online.”

Phạm Tiểu Khanh chìm đắm việc trong tự hỏi “Sao ông biết mình không online?”, khuôn mặt càng tái, giấy dựa muốn đứng dậy, “Ngài là khách đó nha, để em lấy nước...”

Phan Khiêm Hoa nhú mày, hé miệng: “Giữa chúng ta không cần khách khí như người ngoài thế đâu.”

Không giống người ngoài? Chẳng lẽ là người trong nhà à?

Phạm Tiểu Khanh bối rối trong gió.

Phan Khiêm Hoa có vẻ rất hài lòng khi cô an tĩnh, ông trời chứng giám, thật ra cô chỉ bị sét đánh nên tiến vào cảnh giới vong ngã mà thôi.

Phạm Tiểu Khanh tránh khỏi tay anh, ôm chần ngồi dậy, che ngực co mình lại sát tường rồi mới yếu ớt nói: “Tuy bị ốm, nhưng mà em không định để anh thừa cơ tiến tới đâu.”

Phan Khiêm Hoa: “...”

Cho nên chờ đến lúc Phan Khiêm Hoa rời đi, Phạm Tiểu Khanh mới rảnh nhớ lại câu trả lời của anh: “Sớm đã tiến tới rồi.”

Phạm Tiểu Khanh phản xạ có điều kiện: “Hà?” Không phải vẫn luôn là quan hệ bạn học vô cùng thuần khiết hả?

Phan Khiêm Hoa cong môi cười, “Tiểu Khanh, anh là tướng công của em, Phồn Hoa Tam Thiên.”

Phạm Tiểu Khanh: “...” Thần linh ơi, giáng sấm sét xuống đánh chết con đi!

Bởi vì, Phan Khiêm Hoa chính là người theo đuổi Phạm Tiểu Khanh sáu năm kia, là người khiến cô trốn như trốn rắn độc, là người làm cô thấy vừa khổ sở vừa vui vẻ, muốn từ chối lại muốn tiếp nhận, muốn nói lại thôi, dây dưa không dứt suốt sáu năm!

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Kết quả là trong đêm đó, Phạm Tiểu Khanh cũng chẳng màng khoản phí cường chế ly hôn siêu đắt kia, cắn răng nạp thẻ lên game tới miếu Nguyệt lão ly hôn.

Cô thế mà lại đi những chàm bạn học cùng trường sáu năm của mình... Thật sự là tội quá quá không thể tha!

Ôm tâm tình áy náy cùng ý chí thấy chết không sờn, không ăn cỏ gần hang ngồi đợi tới khi [Phồn Hoa Tam Thiên] online, Phạm Tiểu Khanh còn chưa kịp tới nịnh nọt đã bị [Phồn Hoa Tam Thiên] chém ngã xuống đất.

Phạm Tiểu Khanh ngã trên đường đá xanh, vừa ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt tức giận của [Phồn Hoa Tam Thiên], cô cũng nổi giận luôn!

Mẹ kiếp, rõ ràng là anh lừa gạt tình cảm trước, không ngờ tôi bỏ tiền ra ly hôn anh còn không cam lòng.

Ngay sau đó Phạm Tiểu Khanh khoác trang bị tân thủ *thu phong đầu lạc diệp* của mình hung hăng muốn mài nhuệ khí của anh. Nghĩ thì hay lắm nhưng [Phồn Hoa Tam Thiên] không để cô thực hiện được, cô còn chưa tới gần đã thấy máu mình trống một khúc lớn.

Phạm Tiểu Khanh nghĩ sau này còn phải gặp mặt, nhin.

Nhưng người nào đó lại không nghĩ thế, anh nhìn vợ cũ lại nằm trên đất, ngửa đầu nhìn trời, buồn bã mà đẹp đẽ, “Phục hôn thì không giết em”

Phạm Tiểu Khanh dứt khoát logout lần nữa.

Ban đầu Phạm Tiểu Khanh còn mặc cho anh giết, nhưng xưng hô lại từ bạn học cũ thăng cấp tới tên đề tiện.

Sau một tháng ly hôn, Phạm Tiểu Khanh bình yên vô sự lại còn không bị Phàn Khiêm Hoa đến khám nhà, cho nên cô lại bắt đầu to gan lớn mật động thổ trên đầu thái tử.

Vì thế, cuối cùng thì [Phồn Hoa Tam Thiên] cũng bó tay hết cách, cũng chuyển từ “Phục hôn sẽ không giết em nữa” thành “Không phục hôn thì vẫn sẽ luôn giết em”

Phạm Tiểu Khanh nhìn nhân vật bị luân rút hai mươi cấp của mình, khóc không ra nước mắt.

[Phồn Hoa Tam Thiên] còn vô cùng kiên trì, từ lúc công khai thân phận, anh càng trắng trợn không e dè, không có việc gì thì sẽ đến công ty Phạm Tiểu Khanh đón cô tan tầm, làm Phạm Tiểu Khanh sợ đến mức muốn treo tường bỏ chạy.

Nhưng cứ tan tầm luôn bị chặn đường, bị hẹn hò, bị dạo phố, Phạm Tiểu Khanh liền bình tĩnh lại, đứng thẳng như tùng ngời vững như chuông, mắt luôn nhìn thẳng, hoàn toàn ngó lơ chuyện có một người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hôm đó login, cô ngồi xỏm ở điểm [Phồn Hoa Tam Thiên] logout tới qua canh chừng. Thấy người vừa xuất hiện thì chém vài đao cho đã nghiền trước, sau đó mới cau mày thấy chết không sờn nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

[Phồn Hoa Tam Thiên] chờ mấy lời này của cô lâu lắm rồi, lập tức cười ngửa tha Phạm Tiểu Khanh đến một đầm lầy không bóng người nơi dã ngoại.

Phạm Tiểu Khanh nhìn quái bò đầy đất với đầm lầy hoang vắng đầy cỏ dại tiêu điều, cảm nín, sau đó mới gạt mấy thứ linh tinh bên ngoài này ra khỏi đầu, hỏi anh: “Sao anh biết em là Phạm Tiểu Khanh?”

Thực ra Phạm Tiểu Khanh tránh Phàn Khiêm Hoa như tránh rắn độc là có lý do cả. Năm học cấp ba, Phàn Khiêm Hoa đã kéo cô đến rừng trúc nhỏ để tỏ tình. Lúc ấy Phạm Tiểu Khanh còn đeo kính cận dày cộp, lời thôi luộm thuộm.

Phàn Khiêm Hoa lại còn cực kỳ nghiêm túc vây cô trong rừng trúc thâm tình thổ lộ, còn muốn một nụ hôn định tình, thế là làm cho Phạm Tiểu Khanh ngây thơ như giấy trắng sợ hãi vô cùng.

Cô một lòng một dạ học tập, trong đầu đều bị thầy cô nhồi vào tư tưởng “Yêu sớm đáng chết”, bị một tài tử phong lưu nhìn trúng đã dọa cô ngơ ngác rồi, đừng trách cô nhát gan, vốn từ lúc sinh ra cô đã nhát như chuột.

Cô đỏ mặt từ chối người ta, nhưng Phàn Khiêm Hoa vốn tâm cao khí ngạo, sao có thể chấp nhận sự thật này, anh nắm cầm cô nâng lên cưỡng hôn.

Thế này là xong hẳn luôn, Phạm Tiểu Khanh ở rừng trúc nhỏ nguyệt hắc phong cao bị dọa cho mất hồn mất vía, từ đó về sau thấy Phàn Khiêm Hoa liền muốn nhượng bộ lui binh.

Có điều cô cũng không ngờ được, Phàn Khiêm Hoa thế mà không từ bỏ, vẫn đuổi tới tận đại học, đại học không đuổi được giờ lại chạy vào trò chơi đuổi cô. Cứ dấy dưng lằng nhằng thế này mãi thật không phải chuyện tốt, Phạm Tiểu Khanh cô là một cô gái thuần khiết, bị người quán quýt như vậy mà không động tâm thì đúng là hết nói nổi. Hơn nữa, không phải là cô không thích anh.

[Phồn Hoa Tam Thiên] dùng một lát rồi mới nói: “Phạm Tiểu Khanh, anh nghiêm túc theo đuổi em sáu năm, nếu ngay cả cái này cũng không biết thì đúng là không có năng lực không phải sao?” Ý là mọi thứ của em anh đều rõ như lòng bàn tay.

Phạm Tiểu Khanh rùng mình, thật là khủng bố nhá, có một người còn hiểu mình hơn cả bản thân mình nữa.

Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nếu em lại từ chối thì sao?”

Phản Khiêm Hoa đầu bên kia máy tính thờ dài bất đắc dĩ, “Phạm Tiểu Khanh, từ trước đến nay tính cả nghiêm túc cùng không nghiêm túc thì em đã từ chối anh hơn mười lần rồi, nếu anh cứ khẳng khẳng không phải em không được thì sao?”

Phạm Tiểu Khanh nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy sai sai rồi nha, “Nhờ chẳng may anh theo đuổi được rồi liền vứt bỏ để trả thù em thì sao?”

Phản Khiêm Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, “Thế để anh đem thẻ ngân hàng với giấy tờ bất động sản sang tên cho em hết trước đã.”

Quá thành ý rồi, Phạm Tiểu Khanh sờ cằm, nhìn vị đại thần lóe sáng lấp lánh trước mặt, “Vấn đề cuối cùng, anh đã biết em là ai, sao lúc trước lại giả vờ không quen?”

Phản Khiêm Hoa bất ngờ, nở một nụ cười nhẹ. Trước đây anh thật sự không biết nhân vật này lại là Phạm Tiểu Khanh, là do một lần tình cờ liên hệ với bạn học đại học. Bạn học đề cử cho anh một trò chơi, còn nói rằng Phạm Tiểu Khanh cũng đang chơi nữa.

Phản Khiêm Hoa lúc đó nghĩ thầm, cả thế giới đều biết anh thích cô, cô lại còn không để tâm.

“Khi anh biết [Trái tim của Khanh Khanh] là em thì mới cầu hôn.”

Phạm Tiểu Khanh thấy những lời này thì tim bỗng nảy lên mấy nhịp, tâm tư của cô rõ ràng thế sao, chỉ là muốn biết anh có thật sự thủy chung một mực hay không.

Khi cô chán chừ, tìm Phản Khiêm Hoa liền như bị mèo cào, “Phạm Tiểu Khanh, em nói một câu xem nào.”

Không biết quần chúng từ đâu tới đứng vây xem, lúc này đều vây quanh đầm lầy tràn đầy hăng hái hò hét cổ lên!

Phản Khiêm Hoa cũng không ngập ngừng chút nào, dứt khoát lột sạch trang phục trên người đứng trước mặt cô, chỉ có một thân áo lót màu trắng nhưng lại khiến anh có khí chất trong trẻo.

Anh chậm rãi giang hai tay, “Chỉ cần em đồng ý phục hôn với anh, cả người anh đều là của em, em muốn luân bao nhiêu cấp cũng được.”

Phạm Tiểu Khanh bỗng động tâm, luân đại thần nha, cơ hội khó có cỡ nào chứ hả. Nhưng chỗ này có nhiều người đang nhìn, nếu cô thật sự ra tay chắc sẽ bị truy sát mất.

Quần chúng vây xem thấy đại thần cởi sạch đứng cạnh đầm lầy bày ra bộ dáng “Em không đồng ý thì anh chết cho em xem” thì bị sét đánh tới mức ngoài cháy trong mềm.

Cho nên một đợt luân giết bắt đầu với lý do “Nếu cô không đồng ý, chúng tôi lên cho.”

Phạm Tiểu Khanh xấu hổ khủng khiếp, dầy vò một người hơn sáu năm, cũng nên kết thúc rồi. Huống chi không phải là cô chán ghét anh, thật ra cũng rất thích.

“Thế phục hôn nhé?”

Mà người đàn ông lột sạch vừa thấy mấy lời này thì lập tức... logout.

Tâm tình Phạm Tiểu Khanh vốn đang mong đợi liền hạ xuống, xem đi, thế giới này chính là như thế, đàn ông có thể vừa quán quýt dây dưa lại vừa không muốn có gắng thật lòng.

Quần chúng vây xem cũng rất kinh ngạc, vốn dĩ phải là kịch bản Happy Ending lại đột nhiên biến thành tên đàn ông cặn bã đối ý đào hôn.

Phạm Tiểu Khanh chống cằm đợi một lúc không thấy người quay lại, xoa nhẹ trái tim lạnh hơn một nửa của mình, thờ dài buồn bực ra phòng bếp cầm một tách trà sữa ủ trong tay, lúc quay lại thấy nhân vật của mình vẫn không nhúc nhích, cô rũ mắt xuống muốn logout.

Ngón tay vừa chạm lấy chuột thì nghe thấy chuông cửa vang lên.

Cửa vừa mở ra, cô còn chưa nhìn rõ bóng người trong hành lang đen kịt đã bị ôm lấy, anh bước vài bước vào phòng rồi áp cô lên cửa.

Phản Khiêm Hoa mang theo hơi lạnh trong veo của bóng đêm, nhưng hô hấp lại nóng rực, anh đè người đang giãy dụa không an phận trong lòng lại, càng ngày càng siết chặt.

“Nhưng anh không muốn chỉ phục hôn với em thôi.”

Người đang làm bộ làm tịch giãy dụa chợt khựng lại, ngừng phất đầu lên, vừa vịn rơi vào đôi mắt trong như nước hồ của anh, mắt anh rực sáng, khiến cô hơi run lên vì sợ hãi.

Phản Khiêm Hoa lại cúi người thấp xuống, nhìn vào mắt cô, đôi môi mỏng vốn lạnh lùng hé cười, “Không bằng bọn mình lĩnh chứng trước yêu đương sau

đi?”

Phạm Tiểu Khanh ngạc nhiên, “Anh điên rồi à?”

Hơi nóng trong khi anh hô hấp vẩn vít trên chóp mũi cô, anh thông thả mỉm cười: “Không điên, anh chờ thời khắc này quá lâu rồi.”

Phạm Tiểu Khanh bất đắc dĩ, đẩy người ra, đổ nặt mở rộng cửa, “Đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ...” Anh không cần nói mấy lời đầy hàm ý như thế có được không hả?

Chưa dứt lời Phàn Khiêm Hoa đã nhún vai, “Anh cũng không nói sai.”

Phạm Tiểu Khanh 囧, “Làm gì có ai chưa yêu đương đã đi lính chứ, lẽ đâu anh cũng làm vậy với những người khác thì sao?”

“Sáu năm, chẳng lẽ em còn muốn anh trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn như Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh à?” Vừa nói anh vừa ôm chặt lấy cô.

“Phồn hoa tam thiên – cho dù ba ngàn giai lệ, anh chỉ cần mình em.

Bạn đang đọc truyện *Người Nguyên Bất, Tôi Nguyên Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.